

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **RESIDENT HARRACHOV CZ, s.r.o.**, se sídlem náměstí 14. října 1307/2, Praha 5 – Smíchov, zastoupen Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem, se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č.j. MPSV-2019/87501-421/1,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č.j. MPSV-2019/87501-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 4. 4. 2019, č.j. ABA-T-1398/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebyl žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2018 dle ustanovení § 78a odst. 4 a odst. 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že v řízení nebyly provedeny jím navržené důkazy, přičemž nebylo vysvětleno, z jakého důvodu tak nebylo učiněno. Bylo tak porušeno ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že jako důkaz předložil potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o stavu nedoplateků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému ze dne 4. 2. 2019 (dále jen „potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2019“), ve kterém je uvedeno, že k 31. 12. 2018 nemá žádný nedoplatek. Žalovaný se přesto s tímto důkazem nevypořádal. Zdůraznil, že právu účastníka řízení navrhnout provedení konkrétního důkazu odpovídá povinnost orgánu veřejné moci tento důkaz provést anebo náležitě odůvodnit, z jakého důvodu jeho provedení není nutné. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že skutečnost, že úřad práce nevysvětlil ve svém rozhodnutí žalobce, proč důkaz shledal irelevantním, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Konstatoval, že tento důkaz nelze považovat za irelevantní, neboť předmětné potvrzení prokazuje, že ke dni 31. 12. 2018 neměl žalobce žádný nedoplatek; nedoplatek ve výši 9,62 Kč tak již k tomuto dni nebyl v evidenci PSSZ evidován a žalobce tak splňoval podmínku bezdlužného zaměstnavatele.
- [3] Žalobce dále rozporoval rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 7. 3. 2019, č.j. MPSV-2019/23730-424/2, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci nepromítá nedodržení lhůty stanovené k úhradě nedoplateků pro účely poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, neboť je přesvědčen, že v jeho případě byly dány důvody k prominutí nedodržení lhůty, neboť se v jeho případě jedná o zcela výjimečný případ hodný zvláštního zřetele. Toto rozhodnutí označil za nepřiměřeně přísné, formální a bez jakéhokoli správního uvážení. Zdůraznil, že údajný nedoplatek, který dle pozdějšího potvrzení PSSZ zřejmě ani neexistoval, se pohyboval v jednotkách korun a byl uhrazen na příslušný účet PSSZ tentýž den, kdy se o jeho výši žalobce dozvěděl z datové zprávy, tj. dne 8. 1. 2019 (na účet PSSZ připsáno dne 9. 1. 2019).
- [4] Dále žalobce namítal, že nedoplatek je marginální a že společenský přínos žalobce výrazně převyšuje jeho opomenutí, na základě kterého došlo k pozdní úhradě údajného nedoplatku, o kterém nebyl ani vyrozuměn od PSSZ, když by navíc s ohledem na jeho výši zřejmě došlo k jeho prominutí ze strany tohoto orgánu. Uvedl, že se jednalo o nevědomé pochybení, které bylo bezprostředně napraveno.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, přičemž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl žalovaný prakticky totožné argumenty jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud zřekapituluje dále v příslušné části rozsudku. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že ustanovení § 78a odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti stanovuje pro možnou aplikaci výjimky doložení, že k úhradě nedoplatku došlo, avšak potvrzení PSSZ o bezdlužnosti ke dni 31. 12. 2018 takovýmto jednoznačným potvrzením o úhradě není, naopak z potvrzení PSSZ ze dne 15. 1. 2019 je jednoznačně prokázáno, že k úhradě tohoto nedoplatku došlo až dne 9. 1. 2019, nikoli dříve. Žádný doklad, že k úhradě nedoplatku došlo včas, však žalobce nedoložil. K námitkám žalobce ohledně rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 7. 3. 2019 pak žalovaný dodal, že ministryně ve svém rozhodnutí řádně odůvodnila, proč nelze pokládat případ žalobce za hodný zvláštního zřetele. Předmětný institut je chápán jako ex gratia institut v případech, kdy aplikace právní úpravy by způsobila přílišnou tvrdost; k tomu ale dle žalovaného

nedochází v daném případě, když k pozdnímu uhrazení došlo z důvodu dovolené a vánočních svátků.

- [6] Při ústním jednání před soudem konaném dne 11. 2. 2021 účastníci řízení setrvali na svých dříve uplatněných argumentech.
- [7] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [8] Dne 24. 10. 2018 podal žalobce na úřadu práce žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2018. Žalobce v žádosti požádal, aby úřad práce sám zjišťoval, zda splňuje podmínku tzv. bezdlužnosti.
- [9] Správní orgán I. stupně zjistil, že ke dni 30. 9. 2018 měl žalobce splatný nedoplatek vůči PSSZ ve výši 9,62 Kč na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Tato skutečnost vyplynulo z potvrzení PSSZ ze dne 30. 10. 2018.
- [10] Dne 18. 12. 2018 vyzval správní orgán žalobce k úhradě nedoplatku, když mu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění. Zároveň byl žalobce poučen, že úhradou se rozumí připsání dlužné částky na účet PSSZ a nikoli odepsání z účtu zaměstnavatele. Výzva byla žalobci doručena uplynutím 10 dnů od dodání do jeho datové schránky, tj. dne 29. 12. 2018. Žalobce se do datové schránky přihlásil až dne 8. 1. 2019, tentýž den nedoplatek uhradil a následujícího dne byla částka připsána na účet PSSZ.
- [11] Následně žalobce zaslal správnímu orgánu potvrzení o provedené úhradě a potvrzení PSSZ ze dne 15. 1. 2019, které stvrzuje, že dluh byl uhrazen dne 9. 1. 2019. Následně pak žalobce zaslal správnímu orgánu potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2019, ze kterého vyplývá, že ke dni 31. 12. 2018 nemá žádný nedoplatek vůči PSSZ.
- [12] Dne 30. 1. 2019 podal žalobce k ministryni práce a sociálních věcí žádost o odstranění tvrdosti zákona dle ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti. Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č.j. MPSV-2019/23730-424/2, ministryně práce a sociálních věcí neprominula žalobci splnění podmínky dle ustanovení § 78a odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti, pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků pro účely poskytnutí příspěvku za 3. čtvrtletí roku 2018. Ministryně ve svém rozhodnutí uvedla, že lidsky žalobce chápe, ale s ohledem na uvedené důvody nemohla věc posoudit jako zvláštní hodného zřetele.
- [13] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 4. 2019, č.j. ABA-T-1398/2018, nebyl žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2018 dle ustanovení § 78a odst. 4 a odst. 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí úřad práce zopakoval průběh správního řízení a konstatoval, že stanovená lhůta pro dodatečné zaplacení nedoplatku skončila dnem 7. 1. 2019, přičemž úhrada byla provedena až dne 9. 1. 2019 a zároveň ministryně práce a sociálních věcí nevyhověla žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona. Pro nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti bylo proto dle ustanovení § 78a odst. 8 písm. b) rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku.
- [15] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 12. 4. 2019 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.

- [16] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2019, č.j. MPSV-2019/87501-421/1, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný odkázal na skutečnosti zjištěné ze správního spisu a uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce měl nedoplatek uhradit nejpozději dne 7. 1. 2019, učinil tak však až dne 9. 1. 2019. Zdůraznil, že pokud bylo pro žalobce poskytnutí příspěvku klíčové, tak měl věnovat náležitou pozornost tomu, jakým způsobem hradí své případné nedoplatky. Pokud požádal úřad práce, aby sám zjišťoval, zdali splňuje podmínku tzv. bezdlužnosti, pak mohl žalobce očekávat, že mu tento zašle do datové schránky informace o nedoplatecích. Pokud se pak žalobce do datové schránky nepřihlásil po dobu vánočních svátků a dovolené, jde takové jednání dle žalovaného pouze k jeho tíži. Dále zdůraznil, že nedoplatek žalobce vůči PSSZ ke dni 30. 9. 2018 sice nepřevýšil částku 10.000 Kč, ovšem tento byl uhrazen až dne 9. 1. 2019, a proto není možné zohlednit výjimku dle ustanovení § 78a odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
- [18] K námitce, že se úřad práce nijak nevypořádal s navrženým důkazem žalobce, uvedl, že ve věci je zkoumáno pouze to, zda žalobce splňoval podmínky nároku na příspěvek ve 3. čtvrtletí 2018; skutečnost, že žalobce byl bezdlužný k pozdějšímu datu, než ke dni 30. 9. 2018, je nerozhodná a nemůže mít vliv na posouzení dané věci. Uvedl, že úřad práce toto sice měl žalobci vysvětlit v odůvodnění svého rozhodnutí, nicméně se dle žalovaného nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.
- [19] K námitkám týkajícím se rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 7. 3. 2019 žalovaný uvedl, že toto není předmětem daného správního řízení, přičemž toto rozhodnutí je konečné. Uvedl, že žalobce měl předně věnovat řádnou pozornost tomu, jakým způsobem hradí své nedoplatky vůči PSSZ. Dále uvedl, že u potvrzení o tzv. bezdlužnosti je třeba vycházet z toho, že úřad práce při poskytování předmětného příspěvku není vázán jen zákonem o zaměstnanosti, ale při vynakládání finančních prostředků ze státního rozpočtu musí postupovat hospodárně, účelně a efektivně dle rozpočtových pravidel.
- [20] K tvrzením ohledně nevýznamnosti nedoplatku pak žalovaný uvedl, že zákon o zaměstnanosti nedovoluje k tvrzené marginálnosti nedoplatku vůbec přihlédnout; bylo na žalobci, aby dbal na důslednou platební morálku vůči PSSZ. Nadto měl možnost tento dluh vůči PSSZ uhradit v tzv. náhradní lhůtě, kterou mu úřad práce stanovil, čehož nevyužil.
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [22] Podle ustanovení § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, v rozhodném znění: „Zaměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Pro poskytování příspěvku je příslušná krajská pobočka Úřadu práce, v jejímž obvodu má sídlo zaměstnavatel, který je právnickou osobou, nebo v jejímž obvodu má bydliště zaměstnavatel, který je fyzickou osobou.“
- [23] Podle ustanovení § 78a odst. 4 téhož zákona: „Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena

nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy

a) bylo povoleno splácení ve splátkách a zaměstnavatel není v prodlení se splácením splátek nebo bylo povoleno posečkání daně, nebo

b) součet nedoplatků zaměstnavatele, s výjimkou nedoplatků podle písmene a), k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nebo je uhradil do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatcích od krajské pobočky Úřadu práce dozvěděl v případě, že si údaje o nedoplatcích podle § 147b zjistil Úřad práce sám, pokud mu k tomu dal zaměstnavatel souhlas a za tímto účelem zprostil příslušný finanční nebo celní úřad povinnosti mlčenlivosti vůči Úřadu práce; uhrazení nedoplatku je zaměstnavatel povinen krajské pobočce Úřadu práce doložit. (...)“

[24] Podle ustanovení § 78a odst. 8 téhož zákona: „Krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o

a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4,

b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a). (...)“

[25] Podle ustanovení § 78a odst. 15 téhož zákona: „Ministr práce a sociálních věcí může na základě písemné a odůvodněné žádosti zaměstnavatele o odstranění tvrdosti zákona ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky uvedené v odstavci 4 písm. b), pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků zaměstnavatele.“

[26] V předmětné věci je mezi stranami nesporný skutkový stav věci. Ten lze shrnout tak, že žalobce požádal o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním pojištěním na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2018 s tím, že v žádosti požádal, aby sám úřad práce zjišťoval, zda žalobce splňuje podmínku tzv. bezdlužnosti. Bylo tak zjištěno, že ke dni 30. 9. 2018 měl žalobce splatný nedoplatek vůči PSSZ ve výši 9,62 Kč na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. O tomto nedoplatku byl žalobce informován dne 18. 12. 2018 úřadem práce a zároveň byl ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení vyrozumění vyzván k úhradě tohoto nedoplatku. Výzva byla žalobci doručena uplynutím 10 dnů od dodání do jeho datové schránky dne 29. 12. 2018. Lhůta pro dodatečné zaplacení nedoplatku skončila dnem 7. 1. 2019, předmětná částka byla na účet PSSZ připsána až dne 9. 1. 2019. Žalobce následně podal k ministryni práce a sociálních věcí žádost o odstranění tvrdosti zákona dle ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, která byla rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č.j. MPSV-2019/23730-424/2, zamítnuta. V návaznosti na to pak bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

[27] Podle ustanovení § 67 zákona o zaměstnanosti se fyzickým osobám se zdravotním postižením poskytuje zvýšená ochrana na trhu práce, což spočívá v opatřeních směřujících jednak přímo vůči nim, jednak vůči zaměstnavatelům, kteří provádějí jejich přípravu k práci či je zaměstnávají formou zřízení chráněného pracovního místa. V daném případě byl žalobce v postavení zaměstnavatele, kterému je poskytován podle ustanovení § 78a odst. 1

předmětného zákona příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Příspěvek se poskytuje podle odst. 4 citovaného ustanovení čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele a poskytuje se za podmínky, že „*ke poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále na veřejné zdravotní pojištění.*“ Výjimky z této podmínky jsou dále uvedeny a spočívají jednak v povolených a dodržovaných splátkách či v povoleném posečkání daně [písm. a)] nebo v tom, že součet všech splatných nedoplatků zaměstnavatele k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nebo je uhradil do pěti pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatcích dozvěděl od krajské pobočky Úřadu práce, v případě, že výši těchto nedoplatků zjistil Úřad se souhlasem zaměstnavatele sám [písm. b)]. Při nesplnění těchto podmínek vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku (odst. 8 citovaného ustanovení). Možnost ministerstva prominout ve výjimečných případech nesplnění podmínek podle odst. 4 písm. b) se vztahuje k nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků (odst. 15 citovaného ustanovení), resp. k výši součtu všech splatných nedoplatků žadatele (odst. 16 téhož ustanovení).

[28] Nesplnění podmínek bezdlužnosti u žalobce spočívalo v existenci nedoplatku ke dni 30. 9. 2018 vůči PSSZ ve výši 9,62 Kč na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přičemž žalobce byl vyzván úřadem práce k dodatečné úhradě nedoplatku v souladu s ustanovením § 78a odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žalobce však ve stanovené lhůtě tento nedoplatek neuhradil, neboť k této skutečnosti došlo až po uplynutí lhůty k zaplacení nedoplatku.

[29] Z hlediska formálních zákonných podmínek je tak zjevné, že žalobci nemohl být předmětný příspěvek poskytnut. Žalovaný jako správní orgán je povinen rozhodovat v mezích zákona a úlevy ze zákonných podmínek může poskytnout pouze, pokud mu to zákon umožňuje. Podmínky bezdlužnosti jsou stanoveny poměrně přísně. Nejvyšší správní soud se jimi již zabýval v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č.j. 3 Ads 23/2013-56, kde vyslovil, že „*podmínky pro přiznávání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou poměrně striktní. Zákon o zaměstnanosti uvádí v § 78 odst. 3 jasně, které podmínky musí každý žadatel splnit. Jediné povolené výjimky jsou přitom uvedeny pod písmeny a) a b) daného ustanovení, které umožňují žadatelům napravit svá pochybení při platbě daní a pojistného. Jedná se přitom o klasickou veřejnoprávní normu kogentního charakteru, která neposkytuje správním orgánům příliš prostoru k vlastní úvaze a manévrování. Stěžovatel správně uvedl, že v průběhu správního řízení je vázán všemi zásadami plynoucími ze správního řádu a nemůže bez dalšího upřednostnit jednu zásadu před druhou.*“ Je třeba poznamenat, že v daném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil problém splatnosti penále vzniklého podle zákona č. 589/1992 Sb., a tedy existence nedoplatku na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přičemž fakticky se jednalo o nedoplatek ve výši 3 Kč; uzavřel, že byť se jednalo o dluh v této částce, podmínka bezdlužnosti splněna nebyla.

[30] V nynější věci se jedná tedy o prakticky stejný nedoplatek jako v odkazovaném rozsudku. Na jedné straně přísné podmínky bezdlužnosti jsou vyváženy možnostmi úlev plynoucích

z ustanovení § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Možnost obdržení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě tedy má jasně stanovená pravidla a je na žadateli, aby si zajistil jak splnění podmínek včasným provedením všech povinných plateb, tak i sledování, zda nepochybil, a zda mu nevznikl nedoplatek či penále tak, aby mohl případně včas využít možností k nápravě svých pochybení. Úsilí, které je k tomu třeba vynaložit není ve vztahu k cíli nikterak výjimečné. Nad rámec uvedených úlev je pak možné prominutí některých podmínek postupem podle ustanovení § 78a odst. 15 a 16 zákona o zaměstnanosti.

[31] Dle soudu ovšem není ovšem podstatný vztah výše nedoplatku a výše poskytnutého příspěvku; pro takovou úvahu zákon neposkytuje prostor. Smysl a účel předmětného zákona totiž není naplněn jen poskytnutím předmětného příspěvku a jeho využitím ve prospěch osob, jimž zlepšuje obtížné postavení na trhu práce, ale v rámci smyslu a účelu zákona má svůj smysl a účel i stanovení podmínek pro zaměstnavatele, které nejsou nereálné ani zbytečně zatěžující. Podmínka bezdlužnosti má nejen vyloučit zaměstnavatele, kteří neplní své zákonné povinnosti, ale má vést i k jejich platební kázi, což ve svém důsledku vylučuje, že by stát přispíval zaměstnavateli mj. na platby, které by ten řádně neodváděl. Přitom prostor pro úlevy od pochybení menšího rázu zákon o zaměstnanosti poskytuje v ustanovení § 78a odst. 4 písm. a), b) a v odst. 15 a 16. Nepřiznání příspěvku nelze dle soudu porovnávat jen s mírou pochybení žadatele spočívající v nesprávném odvodu, ale také s mírou pozornosti, kterou věnoval splnění podmínek zákona, což právě správní orgány v daném případě žalobci vytýkaly.

[32] Žalobce v tomto směru v podané žalobě namítal porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nebyly provedeny jím navržené důkazy, konkrétně potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2019, ve kterém bylo uvedeno, že ke dni 31. 12. 2018 nemá žalobce žádný nedoplatek, a žalovaný se s tímto důkazem nijak nevypořádal.

[33] Jakkoli soud nepochybně tvrdí žalobce, že právu účastníka řízení navrhnout provedení konkrétního důkazu odpovídá povinnost orgánu veřejné moci tento důkaz provést anebo náležitě odůvodnit, z jakého důvodu jeho provedení není nutné, tak soud tuto žalobní námitku nemohl shledat důvodnou. V daném případě je totiž nepochybné, že předmětný nedoplatek byl uhrazen až dne 9. 1. 2019, žalobcem nebyl předložen žádný doklad, který by prokazoval, že k úhradě nedoplatku došlo včas. Žalobce dostal možnost zaplatit nedoplatek i v dodatečné lhůtě, ale i přesto byl zaplacen po lhůtě, když nedoplatek měl být uhrazen nejpozději dne 7. 1. 2019 a byl uhrazen až dne 9. 1. 2019.

[34] Soud dále uvádí, že žalovaný se k navrženému důkazu vyjádřil v tom smyslu, že ve věci bylo zkoumáno to, zda žalobce splňoval podmínky nároku na příspěvek ve 3. čtvrtletí 2018. Dále uvedl, že skutečnost, že byl žalobce bezdlužný k pozdějšímu datu (což dokládá jím potvrzené potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2019), je nerozhodná. Bylo by sice vhodnější, aby tuto skutečnost vysvětlil žalobci již správní orgán I. stupně, nicméně s ohledem na zásadu, že správní řízení je třeba považovat za jeden celek, nelze na tomto drobném pochybení správního orgánu I. stupně postavit závěr o nezákonnosti celého řízení. V žalobou napadeném rozhodnutí tato skutečnost žalobci vysvětlena byla a on měl možnost proti tomuto rozhodnutí podat správní žalobu, což ostatně učinil. V dané věci je dle soudu totiž podstatné, že důkaz předložený žalobcem nijak neprokazuje, že by žalobce měl ve vztahu k předmětnému období 3. čtvrtletí 2018 uhrazen nedoplatek, resp. že by tento nedoplatek uhradil alespoň v náhradní lhůtě, kterou mu úřad práce stanovil.

- [35] Úřadu práce tak nezbylo po prozkoumání všech zákonných podmínek pro přiznání předmětného příspěvku a v návaznosti na zamítavé rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ve vztahu k žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona, pokud jde o prominutí podmínky týkající se nedodržení lhůt, než žádosti žalobce nevyhovět pro nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti.
- [36] Žalobce dále rozporoval rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 7. 3. 2019 ohledně neprominutí nedodržení lhůty stanovené k úhradě nedoplatku s tím, že v jeho případě byly dány důvody k prominutí nedodržení lhůty, neboť se jedná o zcela výjimečný případ hodný zvláštního zřetele. Toto rozhodnutí žalobce označil za nepřiměřeně přísné, formální a bez jakéhokoli správního uvážení.
- [37] K této námitce soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2019, č.j. 8 Ad 16/2018-48, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č.j. 1 Ads 201/2019-37, z nichž vyplývá, že „o žádosti o prominutí výše součtu splatných nedoplateků dle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti (pozn. soudu: ve znění zákona o zaměstnanosti do 31. 12. 2017) není předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. a není tudíž vyloučeno ze soudního přezkumu.“ Tento závěr lze dle názoru soudu vztáhnout i na rozhodnutí, kterým ministryně práce a sociálních věcí rozhodovala podle ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti o žádosti žalobce odstranění tvrdosti zákona týkající se prominutí splnění podmínky uvedené v odst. 4 písm. b) téhož ustanovení, pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplateků zaměstnavatele. S ohledem na prakticky totožné znění a konstrukci ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti a ustanovení § 78a odst. 16 téhož zákona (resp. ustanovení § 78 odst. 13 téhož zákona, ve znění do 31. 12. 2017), kdy ministr práce a sociálních věcí „může na základě písemné a odůvodněné žádosti zaměstnavatele o odstranění tvrdosti zákona ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky uvedené v odstavci 4 písm. b)“, soud dospěl k závěru, že i rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí dle ustanovení § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti není rozhodnutím předběžné povahy; není tudíž vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu.
- [38] V daném případě tak měl žalobce možnost přímo toto rozhodnutí ministryně a práce sociálních věcí napadnout samostatnou správní žalobou, aby mohl soud posoudit, zda ministryně postupovala při vydávání svého rozhodnutí v souladu se zákonem, resp. aby soud mohl posoudit námitky ve vztahu k tomuto rozhodnutí, jež žalobce uváděl v podané žalobě. Správní orgány rozhodující v projednávané věci totiž neměly jakoukoli možnost rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí revidovat.
- [39] Žalobce dále namítal, že nedoplatek je marginální, že byl uhrazen na příslušný účet PSSZ tentýž den, kdy se o jeho výši žalobce dozvěděl z datové zprávy, a že společenský přínos žalobce výrazně převyšuje jeho nevědomé opomenutí, na základě kterého došlo k pozdní úhradě údajného nedoplatku
- [40] K těmto námitkám soud považuje nejprve za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č.j. 2 Ads 340/2018-23, dle kterého „Nesplnění podmínky bezdlužnosti pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném místě podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění do 31. 12. 2017, lze prominout jen v mezích zákonem předpokládaných úlev; míru výše nedoplatku a nepřiznaného příspěvku nelze zohlednit.“

- [41] Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že zákon o zaměstnanosti nedovoluje k výši nedoplatku vůbec přihlédnout. Jedná se sice o malou částku, ale žalobce musí nést důsledek svého patrně nedbalostního jednání, které vyústilo v to, že nedostane příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Pokud bylo pro žalobce rozhodující, zda dostane tento příspěvek, tak měl dle soudu věnovat náležitou pozornost tomu, jaké předpoklady musí splnit, a pokud měl datovou schránku, musel očekávat, že mu veškerá korespondence bude doručována právě tam. Soud zdůrazňuje, že se v daném případě jedná o řízení o žádosti, přičemž zejména v takovém případě si žadatel musí ohlídat splnění všech podmínek tak, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno.
- [42] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [43] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. února 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu